

om, havde for Statskassen en saare ringe Værdi, og at man altsaa, naar man vilde finde det rigtigt at yde Bidrag til det Foretagende, der her er Tale om, ikke vilde kunne gjøre det paa nogen for Staten hensigtsmæssigere og billigere Maade end den foreslaaede. Udvalgets Fleertal har derfor tiltraadt den af Indenrigsministeren fremsatte Indstilling.

Winther: Jeg har i Udvalget været aldeles enig med det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgfreds (N. Sage) med Hensyn til Betragtningen af det Forslag, som foreligger under Nr. 5. Det er ogsaa forekommet mig, at det var usforvarligt under vor nuværende finansielle Tilstand at bortstaa en betydelig Statsieendom, selv om det var i et Diemed, der kunde have nogen offentlig Interesse; man kan, synes det mig, her anvende det gamle Ord: Man kan ogsaa købe Guld for dyrt. Det er ikke sagt, at den Omstændighed, at en Forening vil opføre en Bygning i et Diemed, der ogsaa kan have offentlig Interesse, kan være afgjørende for Staten til at staa en saa betydelig Sum bort, som der i dette Tilfælde egentlig først nu sees at være Tale om. Jeg seer nu her, at Forslaget er tiltraadt af Udvalgets Fleertal, og jeg er vistnok selv, saavidt jeg erindrer, i dette Fleertal, der har indstillet denne Afgjørelse; men hvorledes stod Sagen i Udvalget, da jeg lod mig bevæge dertil? Dengang var der ikke Tale om, at Pladsen kunde have den Værdi, for hvilken det nu er anført af det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgfreds, at han kjender Liebhaveere til den. Nei, saavidt jeg erindrer, blev det dengang gjort gjældende, at denne Plads med paastaaende Ruin, dette Marmorbjerg, som er der, skulde være af en Værdi af ca. 30,000 Rd. Da jeg hørte denne Betragtning, lod jeg mig deraf bevæge til at frasælge min Modstand mod Forslaget, fordi det dog var muligt, at Staten kunde sætte en saa stor Priis paa, at et Foretagende af denne Art kom istand, især naar de private Tilstod vare af saameget større Betydning end det, Staten gav; men efterat det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgfreds her er fremkommet med en Anbydning af den Art, som skeet er,

finder jeg, at det vilde være aldeles usforvarligt nu at tage den Beslutning at bortgive denne Deel af Statens Eiendom. Der er en anden Betragtning, som gjør, at det i Grunden er aldeles urigtigt at gaae ind paa i dette Dieblik at bortgive denne Eiendom; hvorledes er Sagen nemlig kommen frem? Den er kommen frem meget seent, og det strider egentlig mod de Regler, som man pleier at følge her for Finantslovens Behandling, at vedtage et Forslag, der kommer saa seent, i Særdeleshed naar det er saa lidt begrundet som nærværende. Det forekommer mig ogsaa, at de Bemærkninger, som bleve gjorte af den ærede Ordfører med Hensyn til dette Spørgsmaal, vare af den Bestaaffenhed, at de maatte tilraade idetmindste en Opfattelse af dets Afgjørelse; thi hvad sagde det ærede Medlem om den Plan, Ministeriet havde havt til at afhænde Pladsen? Han meente, at der var gjort Regning paa 17,000 □ Alen, men for at komme dertil, maatte der kjøbes 6 Eiendomme; dette Areal skulde saa sælges, men man vidste ikke, hvad Udbytte det kunde give. Er det saa ikke en aldeles usforberedt Sag, der her ligger for i Thinget, og er det saa ikke rigtigere at følge den gamle Regel kun at ville have veloverveiede og velbegrundede Forslag liggende for til Afgjørelse? Og er der ikke kommet en ny Grund frem, der maa tilskynde os til at følge denne Regel, i det Tilbud, som det ærede Medlem fra Randers Amts 1ste Valgfreds oplyste om? Den ærede Ordfører kaldte det et forstyrrende Forslag; jeg vilde ansee det for aldeles usforvarligt af et Medlem i Thinget at komme med et Forslag, om hvilket det maatte antages, at det ikke var alvorligt meent, og at det altsaa var bragt ind for at forstyrre det Forslag, der laa for fra Regjeringens Side. Jeg tør idetmindste ikke være med til at antage, at det heromhandlede skulde være af denne Bestaaffenhed, jeg maatte i allerhøieste Grad misbillige det ærede Medlems Optraeden, naar han havde forebragt et saadant Forslag, der ikke var til Andet end til Forstyrrelse. Jeg skal yderligere tilføie, hvad der i Udvalget bevægede mig til at opgive min Modstand mod Sagen. Det var en Betragtning af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning),